

[Holge Larsen.]

vative om den gradvise frigørelse af bygge-riet, som regeringen tilstræber med ændringerne til boliglovgivningen, og når enighed ikke nåedes, står det fast, at det i hvert fald ikke skyldtes regeringspartierne.

Men på ét afgørende punkt, det centrale i folketingets arbejde, har der været en klar skillelinje mellem regeringspartierne og oppositionen, nemlig i spørgsmålet om den økonomiske politik. Her har der ikke foreligget samarbejdsmuligheder. Både da det gjaldt den bundne opsparing sidste efterår, og da det gjaldt indførelsen af de nødvendige afgiftsforhøjelser i februar i år, søgte alle oppositionspartierne sammen i et forgæves stormløb mod regeringen. Det radikale venstre anser opretholdelsen og videreførelsen af en målbevidst samordningspolitik for den væsentligste økonomiske opgave, og partiets økonomiske politik vil være bestemt heraf. Loven om økonomisk samordning og om oprettelse af det økonomiske råd gennemførtes af den nuværende regering, og den økonomiske samordnings princip om helhedsvurdering af de økonomiske muligheder blev lagt til grund for helhedsløsningen i foråret 1963, så der kunne skabes økonomisk balance, opretholdes god beskæftigelse og sikres erhvervs- livet sunde indtjeningsmuligheder. Jeg tør roligt sige, at det, der tilsigtedes hermed, i det væsentlige også er nået. Jeg ved vel, at vi det sidste par måneder har haft en meget stærk økonomisk aktivitet, og det understreger, at samordningen kræver en stadig overvågen af udviklingen og vilje til beslut- som indgriben for at justere økonomien. Det er just en sådan justering, der skete med afgiftsforhøjelserne i februar, med fasthol- delse af den stramme finanspolitik og med igangsættelsesstoppet for offentlige anlægs- og byggearbejder indtil september.

Ingen kan med rette påstå, at regeringen og dens to partier ikke har vist ansvars- bevidsthed og vilje til at gøre det nødvendige på disse områder, og det skal her også hu- skes, at tillægspensionen nu i de kommende måneder vil øge opsparingen og dæmpe for- bruget ned i et vist omfang. Oppositionspar- tiernes kritik er derfor også uden vægt, navnlig når man tager i betragtning, hvor- ledes oppositionens stilling til disse spørgs- mål har været. Situationen ville for alvor

have været vanskelig, hvis vi havde fulgt oppositionen. Efterspørgslen efter varer og tjenesteydelser, der er stor i dag, så stor, at det kan vække bekymringer for valuta- stillingen, ville selvfølgelig have været endnu større, hvis vi havde fulgt oppositionen og ophævet den bundne opsparing sidste efter- år, og hvis vi havde fulgt den samme oppo- sition og ikke gennemført afgiftsforhøjelserne i februar. I lignende retning ville det være gået, hvis vi havde fulgt oppositionens for- slag om adgang til større fradrag i den sely- angivne indkomst.

Og havde oppositionen så endda fulgt dette op med virkelige besparelser i statsud- gifterne, havde det ikke været slet så an- svarsløst, men det har den jo ikke gjort. Ved finanslovens tredje behandling stillede venstre og de konservative forslag om be- sparelser på 20-30 mill. kr., svarende til 1,8 promille af statsbudgettet. Den smule be- sparelse ville slet ikke dække det indtægts- tab, der ville være følgen af venstres og de konservatives afvisning af bunden opsparing og afgiftsforhøjelser. I øvrigt har vi den kon- servative ordførers, det ærede medlem hr. Thestrups, ord for, at der ikke kan kommes længere ad besparingsvejen på statsbud- gettet.

Men hermed er listen over oppositionens forsyndelser imod en sund økonomi ikke udtømt. Navnlig konservatismen nægter sig intet i retning af uansvarlig overbudspolitik. Den afviser ikke, at vi i de kommende år skal anvende store beløb til udbygning af uddannelsen og trafikforbindelserne og til mange andre opgaver, der må være fælles for samfundet, men den påstår frejdigt, at vi samtidig kan foretage væsentlige nedsæt- telser af skatterne. Det kan dog ikke være rigtigt at stille folk i udsigt, at vi kan løse store og krævende opgaver, der vil koste milliardbeløb, og samtidig stille i udsigt, at folk skal betale mindre til samfundshu- holdningen.

I det konservative agitationsblad Poli- tisk Månedstnyt for den 30. april skrev det ærede medlem hr. Poul Sørensen om skatter- ne. Han lovede en højere bundgrænse, højere proportionalgrænse, nedsættelse af skatteprocenterne, forhøjelse af børnetil- skuddene, ophævelse af sambeskatningen, forhøjelse af de skattefrie opsparinger, for- højelse af formueskattegrænsen og en del